

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย”

บันทึก

เรื่อง การตีความในปัญหากฎหมาย

เกี่ยวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๕

(กรณี พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร)

กระทรวงมหาดไทยได้ส่งเรื่อง พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ในระหว่างต้องคดีมาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความ โดยหนังสือที่ ๒๕๒๖/๒๕๕๓ ลง วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๓ โดยแจ้งว่า ก.พ. เห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาอันสมควรที่จะหารือ คณะกรรมการกฤษฎีกาก่อน และแจ้งมาด้วยว่าโดยที่เรื่องนี้เป็นเรื่องด่วน กระทรวงมหาดไทยจึง ได้มีหนังสือตรงมายังคณะกรรมการกฤษฎีกา และได้แจ้งให้กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีทราบ ตามระเบียบด้วยแล้ว

เรื่องนี้ปรากฏตามเอกสารที่กระทรวงมหาดไทยส่งมา และจากคำชี้แจงเพิ่มเติม และเอกสารซึ่งผู้แทนกระทรวงมหาดไทยเสนอเพิ่มเติมในที่ประชุมคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า เดิม พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ถูกกล่าวหาว่าสมคบกันลักลอบนำข้าวออกนอกประเทศ กระทรวงมหาดไทยได้สั่งให้พักราชการ ต่อมาพนักงานอัยการได้สั่งฟ้อง พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ยังศาลอาญา ในระหว่างที่คดีอยู่ในระหว่างพิจารณา กระทรวงมหาดไทยได้สั่งให้ พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ซึ่งกำลังถูกสั่งพักราชการอยู่แล้วนั้นออกจากราชการเพื่อรอฟังผลคดีอีก ต่อมาเมื่อศาลได้ พิพากษาถึงที่สุดว่าไม่มีความผิด กรมตำรวจก็ได้ตั้งกรรมการขึ้นพิจารณาทางวินัย และกรมตำรวจ ได้พิจารณาหลักฐานแล้ว เห็นพ้องด้วยความเห็นของคณะกรรมการว่า พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ไม่มีความผิด ทั้งไม่มีมลทินหรือมัวหมองในความผิดแต่ประการใดด้วย กรมตำรวจจึงได้เสนอ กระทรวงมหาดไทยขอให้ถอนคำสั่งให้ออกรอทั้งผลคดีนั้น เพื่อให้คงสภาพเป็นพักราชการ และ ให้สั่งให้กลับเข้ารับราชการสืบไป โดยให้จ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการให้เต็ม กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วย จึงได้สั่งการตามข้อเสนอกรมตำรวจ แต่กรมตำรวจ ยังสงสัยในการวินิจฉัยด้วยกฎหมายในเรื่องนี้ จึงเสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อขอให้ ก.พ. พิจารณา และในการขอให้ ก.พ. พิจารณานี้ กรมตำรวจได้เสนอขอยุบอัตราเงินเดือนขั้นต่ำ ๒ อัตรา เพื่อมาตั้งจ่ายให้ พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ด้วย ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่าการยุบอัตรา เงินเดือนนั้นผิดหลักการ ส่วนการถอนคำสั่งยังเป็นปัญหาอยู่ ควรที่กระทรวงมหาดไทยจะหารือ คณะกรรมการกฤษฎีกาก่อน กระทรวงมหาดไทยจึงได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา ตีความว่า

(๑) คำสั่งที่กระทรวงมหาดไทยสั่งโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๖๓ (ก) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ สั่งให้ พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร ออกจากราชการในระหว่างที่ถูกฟ้องในคดีอาญานั้น จะฟังว่าเป็นคำสั่งที่ได้อาศัยหลักฐานหรือข้อเท็จจริงในคดีที่กล่าวหาสนับสนุนอันเพียงพอถึงขนาดที่จะใช้อำนาจดังกล่าวในการสั่งเช่นนั้นได้หรือไม่ คือว่าคำสั่งที่ส่งไปนั้นจะฟังว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายได้หรือไม่

(๒) ถ้าฟังได้ว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อศาลพิพากษาถึงที่สุดแล้วปรากฏว่า พ.ต.ต. คุ่ม วีระสุนทร มิได้กระทำความผิด และไม่มีมลทินมัวหมองแห่งความผิดแต่ประการใดแล้ว จะถอนคำสั่งนั้นได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วขอเสนอว่า ในเรื่องการตีความและให้ความเห็นในทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกานั้น กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ซ้อมความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของเรื่องนี้ไว้โดยหนังสือ ที่ น.ว. ๔๐/๒๔๘๔ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๔๘๔ มีข้อความตอนหนึ่งว่า “ถ้ากระทรวงทบวงกรมใดมีความสงสัยในปัญหากฎหมายฉบับใดแล้ว ให้ติดต่อหารือกับเจ้ากระทรวงผู้รักษากฎหมายนั้น ๆ โดยตรงก่อน หากมีความเห็นขัดแย้งไม่เป็นที่ตกลงกันได้แล้ว จึงให้ส่งปัญหากฎหมายนั้น ๆ มาเพื่อขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความ” สำหรับเรื่องที่กระทรวงมหาดไทยส่งมาให้พิจารณาตีความนี้ ไม่ปรากฏว่ากระทรวงมหาดไทยกับเจ้ากระทรวงผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ มีความเห็นขัดแย้งกันแต่ประการใด ปรากฏแต่เพียงว่า ก.พ. ได้พิจารณาเห็นว่าเรื่องเป็นปัญหาอยู่เท่านั้น ฉะนั้นในขั้นนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงยังไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นตามคำขอของกระทรวงมหาดไทยได้

(นายเสริม วินิจฉัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๔๙๓